

Medlem og jeg, som have skrevet en lille Afvigelse i Betænkningen, have slaaet paa Tyn og nævnt, at vi ikke kunde gaa ind paa Bygningen af større Pantserflåde, saa tilstaaer jeg, at det ligeledes er flet i Henhold til denne Mandts Tante. Men at vi ere med til at underskrive Flertallets Betænkning og støtte denne, ligger simpelthen deri, at alle Parter med Undtagelse af nogle Enkelte synes at være enige om, at Sjælland skal betragtes som vor naturlige Fæstning, og saa høier jeg mig for denne Tante og siger: Naar vi komme bort fra det, som jeg anser for det Færligste, nemlig Befæstningen af Kjøbenhavn, og betragter Sjælland som den naturlige Fæstning, og der kan være Saab om, at man med denne naturlige Fæstning kan gjøre Fjenden det stridig at gjøre Landgang, saa kan jeg forstaa det, og saa skal jeg være med til Meget; men det er Ulykken, at i de Forhandlinger, vi føre, forsitte de militære Sagkyndige os i Skrift og Tale om, at der ikke kan være Tale derom. De have nu engang, havde jeg nær sagt, bidt sig saa fast i den Tante, at Kjøbenhavn er det eneste Punkt, man kan befæste med Udsigt til at forsvare sig, at de næsten ere døde for alle andre Tanter. End yderligere maa jeg, inden jeg gaar videre, sige de Herrer een Ting. Jeg kan nemlig godt forstaa at der kan være adskillige, som i Henhold til mine Udtalelser og Stilling i militære Spørgsmaal tidligere kunne synes, at det er underligt, at jeg kan gaa med til at foreslaa en Udgift af 30 Mill. Kroner i 10 Aar, sammen med de øvrige Herrer af Flertallet; det indrømmer jeg, at man har Lov til at undre sig noget over: Jeg maa sige Dem, at, naar man har Valget mellem enten at befæste Kjøbenhavn, hvad jeg anser for det Færligste, eller at gaa med til de Forslag, som foreligge fra Flertallets Side — og lad mig sige det aabent og lige ud, at der i Flertallet er Mænd, som muligens, hvis man ikke gif med til at støtte disse Forslag, kunde gaa med til det andet Forslag, fordi de absolut ville have, at der skal gjøres Noget (Wint her: Det er sørgeligt!) — ja, det er sørgeligt, men jeg tror nu, at det er saa, og jeg tror ikke, at jeg feiler heri —, saa har jeg, for at værgе mig mod det værste Onde, fundet mig i det mindre, og da igjen, vel at mærke, fordi man har knyttet det til en Betingelse, som for mig er det absolut Afgjørende overfor hvilket som helst Spørgsmaal om Befæstningsværket, nemlig til en Indkomst- og Formueskat. Dengang de Herrer, der udgjøre Flertallet, bleve enige om, at alle vore Befæstningsspørgsmaal skulde knyttes til en Formue- og Indkomstskat, da var det, at jeg begyndte at slaa af paa nogle af mine Betragtninger og kunde nærne mig til dem; men efter at man nu har hørt Chefen for den høie Regjering udtale sig om den politiske og den finansielle Side af Sagen, skal jeg ikke negte, at man har kun liden Glæde af, at man har ladet sig trekke

videre, end Ens Overbevisning strakte sig. Af de forskellige Foredrag, vi have hørt af den høitærede Conseilspresident i denne Session, er der intet, der har forundret mig i høiere Grad end det, vi hørte forleden Dag. Han begyndte sit Foredrag med at sige, at han, ligesom den ærede Drdfører for Flertallet havde gjort det, vilde bestræbe sig for at være rolig og lidenskabsløs, og jeg vil heller ikke bestynde ham for, at han ikke gjorde dette, om end hans Sigtelser og hans Betragtninger af Forholdene vare meget skarpe. Han begyndte saaledes med at sige, at den passive Modstand, som man paa alle andre Punkter gjør gjældende fra Flertallets Side, gjorde man ogsaa gjældende i denne Sag. Han spøiede siden til, at Partistridigheder skulde man i denne Sag lade ligge; det var, mente han, uforpærligt at være partisk i en Sag som denne. Hvad nu den første Bemærkning om den passive Modstand angaar, da vilde den jo sige det Samme som, at Flertallet ligefrem havde lagt an paa at gaa imod Regjeringen, eller med andre Ord: det var ikke Flertallet — saaledes forstod jeg det i alt Fald — saameget om at gjøre at faae sine Forslag vedtagne, der er nu ikke den ramme Alvor i disse Forslag, som man ellers gjør Fordring paa, at der skal være i Forslag, der komme frem enten fra et enkelt Medlem eller fra flere i Forening; men Forslagene vare kun en Slags Partimansøve mod Regjeringen, for at komme den tilløvs, og derfor vilde man da ogsaa lægge dens egne Forslag tilside. Jeg tror nu, at det er en meget stor Uret, man gjør Flertallet og specielt dets Drdfører, naar man udtaler sig paa denne Maade; thi jeg er overbevist om, at der neppe er Noget i denne Sal, som er mere besjælet af Onsket om at faae Noget ud af Sagen, end netop den ærede Drdfører, og det undrede mig derfor, at den høitærede Conseilspresident kunde rette saadanne Behreidelser specielt mod ham. Men jeg kommer til at tænke paa, om det ikke her gaar Regjeringen, som det forekommer mig, at det er gaaet den flere Gange i denne Session, at den nemlig ser Spørgelser ved høilys Dag. Jeg maa tilstaa, at i de 19 Aar, jeg har indtaget en Plads i denne Sal, er der ikke forløbet nogen Session, som for mig har været saa besynderlig som den nuværende. Ikke længe efter, at vi vare komne sammen, var jeg fuldstændig paa det Nene med, at vi vilde blive opløste. Der kunde, sagde jeg til mig selv, ikke finde nogen Overenskomst Sted med Regjeringen efter de Udtalelser — vel at mærke —, som vi hørte fra Ministerbordet, og dette gjaldt, mente jeg, om den foreliggende Sag som om mange andre. Men siden efter, da Uveirskyerne havde spredt sig noget, kom der klarere Luft, og jeg maa da tilstaa, at jeg var blandt dem, der kom under Beir med, at en Overenskomst dog var mulig. Jeg sagde til mig selv: det kan godt komme til at ende